



ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav
Únor 2021



PŮST, KTERÝ JSME SI NEVYBRALI

Musíme si v této době leccos odepřít – účast na bohoslužbě, společné modlitbě, setkání s příbuznými a přáteli, posezení v hospůdce, sportovní aktivity, divadelní představení, koncerty, nákupy, cestování, ...

Nic z toho jsme si nevybrali a neplánovali. Tento půst od všeho toho potřebného a dobrého není v naší režii. Nabízí se otázka – je to Boží vůle, aby vyzkoušel, jak obstaráme? Nevíme. Ale může to být také nabídnutá příležitost. Uvědomit si, jak tyto jindy samozřejmé věci nejsou samozřejmé pro mnoho lidí u nás i ve světě a neměly by být samozřejmé ani pro nás. Měli bychom za ně děkovat, být vděční.



Foto: www.clovekavira.cz

Dobře, ale už to trvá moc dlouho, říkáme si. Potřebujeme nějaké povzbuzení, naději na světlo na konci tunelu. Víme ze zkušenosti, že zdroj útěchy nacházíme i v době omezení dostupnosti svátostí v modlitbě, v četbě Písma i ve spojení obojího. Možná ho najdete v pravidelné rubrice Biblické inspirace nebo v následujících řádcích, které vedle biblických úryvků obsahují podnětné myšlenky několika našich kněží z knihy *U ambonu* (viz Knižní tip) a *Čas prázdných kostelů*.

Lid propadl na té cestě malomyslnosti 5 a mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abyste nás na poušti umožili? Vždyť tu není chléb ani voda! Tato nuzná strava se nám už protiví.“ I poslal Hospodin na lid ohnivě hady. Ti lid štípali, takže v Izraeli mnoho lidí pomřelo. Lid přišel k Mojžíšovi a přiznával: „Zhřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě. Modli se k Hospodinu, aby nás těch hadů zbavil.“ (Num 21,4-7)

Lid ztratil trpělivost, je unavený z toho neustálého putování, zmožený nejistotou a nepohodlím, vším, co musí snášet. Už by všichni byli rádi u cíle, odpočinuli si a začali žít svůj vlastní život. A oni jsou přitom pořád na cestě, v provizoriu. Začínají to vyčítat Mojžíšovi a Hospodinu, začínají projevovat svou nespokojenost, reptat na to, co všechno nemají. Nejsou spokojeni ani s tím, co mají, dokonce Mojžíšovi vkládají zlé úmysly, totiž že je přivedl na poušť, aby zemřeli. Vykládají si všechno negativně, ve svůj neprospěch. Když se tam objeví hadi, hned si to vyloží tak, že je poslal Hospodin. To ale neznamena, že by to byl Boží trest! Spíš je to jakési zhmotnění jejich negativního postoje, toho, jak je vlastně jedovatý, jak toxické jsou jejich výčitky, reptání, nespokojenost, kdy se člověk dívá jen zpátky, na to, co bylo a co už není. Chybí jim vnímání a docenění toho, co vlastně mají, co všechno mohou, kam putují, co je před nimi.

Hle, říkají: „Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni.“ Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás z hrobů, můj lide. Vložím do vás svého ducha a oživnete. Dám vám odpočínutí ve vaší zemi. (Ez 2, 11b-14a)

Bůh se mohl stát člověkem a žít náš život, aby tím naplnil záměr, který si předsevzal, aby nás vysvobodil z otroctví smrti. Přejde mi v těchto dnech naléhavý ten termín „otroctví smrti“. Ale je také pravda, že současná situace mě přinutila takhle se zamýšlet nad Ježíšem a s ním osobně a jeho mocí se setkat v jeho slově, zakusit ho tak živého, v Duchu a pravdě. A potom, chceme vlastně, aby se svět a život každého z nás rozběhnul zase úplně stejně

jako dřív? Vždyť mnohé v tom životě mě odvádí od toho, na čem opravdu záleží. Nebyli jsme z toho všichni někdy unavení? Nešlo by to aspoň trochu jinak? Kéž by nám tento čas umožnil využít příležitosti setkat se s Ježíšem jako tím, který je pánem situace. Setkávat se s Ježíšem navzdory tomu, že Lazar a mnozí další umřeli a jejich těla už řadu dní zapáchají. Anebo se s ním setkávat právě proto. I kdybychom zemřeli, a my všichni jednou zemřeme, pro každého z nás osobně platí tato slova Písma.

Pavel píše: *Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha?* (1K 6,19)

V době, kdy jsou bohoslužby v chrámech pro mnohé nedostupné, jsme ujišťováni, že naše vlastní tělo je chrámem, že ta pravá duchovní bohoslužba, o níž je v Písmu také řeč, je možná tam, kde se právě nacházíme, kde se nachází naše tělo. Je to pozvání přebývat v tomto chrámu, kde se skutečně můžeme setkat s Bohem plnohodnotně, tím nejintimnějším způsobem. Není to náhražka, není to nějaké nouzové řešení! Když nemůžeme slavit eucharistii, můžeme se stát eucharistií, můžeme se stávat díkůvzdáním. Svatý Ignác Antiochijský, biskup, který žil v 1. století a zemřel jako mučedník, ve svém dopise na rozloučenou píše, že bude za malý okamžik rozemlet zuby šelem jako pšenice na mouku, aby se z něj mohl stát čistý chléb. On sám říká, že se chce stát eucharistií, kterou už nemohl jakožto zajatec, kterého vezli na popravu, přijímat.

***Vše s nadějí vzhlíží k tobě, že jim dáš v pravý čas pokrm; rozdáváš jim a oni si berou, otevřeš ruku a nasytí se dobrým. Skryješ-li tvář, propadají děsu, odejmeš-li jejich ducha, hynou, v prach se navracejí. Sesíláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvářnost země.* (Ž 104,27-30)**

V žalmu čteme, že člověk se hříchem (odcizením od Boha) vrací do prachu, avšak pokáním, obrácením, se znovu otvírá Duchu a je znovu stvořen. Stojíme na prahu velkého postu, doby pokání a znovustvoření, doslova: „re-kreace“ (re-creatio). Těchto čtyřicet dní duchovní rekreace nás má uzdravit a osvobodit, přivést od povrchu na hloubku. Pokání, obrácení (metanoia) je nekonečně víc než pouhé „morální polepšení“; jakkoliv i ono je jistě žádoucí.

Sestoupit do hloubky svého nitra však také zpravidla znamená dotknout se dna, být konfrontován s nicotou, s noční a tragickou tváří lidské existence, s pomíječností; znamená to zbavit se iluzí (i v pohádkách „cesta k pokladu“, k zralosti a dospělosti zahrnuje bolestné zkoušky). Pokora otvírá oči a vystavuje se celé pravdě.

Když máme odvahu k pokání, k pokoře, k pravdě a nahmatáme v sobě prach naší konečnosti, můžeme se právě tím zároveň dotknout ruky Boží, která nás

bere z prachu země a znovu nás stále tvoří. Povolává nás ke kráse a k umění tvořivého života, k neustálému žasnutí nad krásou stvoření a nad mocí Stvořitele.

Příprava na velikonoce se tradičně spojuje s modlitbou, postem a almužnou, tedy promeditované redukce vlastní spotřeby za pomoci dalšího nástroje, štědrosti k druhým. Toto mě má proměnit, ne obrátit můj život naruby, ale trochu pozměnit úhel pohledu. Pandemie může vést za horizont obvyklého uvažování, změně našeho způsobu zacházení s realitou, se sebou samými. Berme tento čas jako dar pro sebe, pro druhé, v přítomnosti Boží.

Zpracoval Vladimír Šimík

KŘEŠŤAN A OČKOVÁNÍ

Kdybychom měli zálibení v černém humoru, mohli bychom říci, že v těchto dnech vzpomínáme prvního výročí covidu mezi námi. A zatím to nevypadá, že by nás chtěl tento nevitáný host v brzké době opustit. Naději na změnu vidí mnozí v očkování, neboli vakcinaci. Ale zároveň zaznívají různé „zaručené“ zprávy o jeho neúčinnosti nebo dokonce škodlivých účincích. Aby toho nebylo málo, objevila se v křesťanských kruzích také námitka o neetickém původu vakcíny, získané z tkáně potracených plodů.



Jak se v tom všem vyznat, když je málokdo v této oblasti odborníkem? Nabízíme pohled člověka, který je nejen odborníkem nad jiné povolaným, ale také křesťanem. Je jím profesor biochemie Jan Konvalinka, prorektor pro vědeckou činnost University Karlovy v Praze. Jeho komentář s názvem „Vakcíny zachraňují životy“ uveřejnil Katolický týdeník začátkem ledna. Přinášíme jeho zkrácené znění:

Epidemie koronaviru, kterou prožíváme, má spoustu rysů, jež jsme v téhle míře zatím nikdy neviděli. Ještě nikdy v dějinách se kvůli infekční nemoci doslova nezastavil celý svět: od Hongkongu přes Sydney až po New York a Prahu. A taky ještě nikdy nebyl svět tak plný poplašných zpráv, dezinformací, nesmyslů, polopravd a lží, které se šíří prostřednictvím internetu rychleji než samotný virus, a možná nakonec způsobí ještě víc škody. Pojdme se na některé ty zprávy podívat podrobněji.

Poplašná zpráva č. 1: Vakcíny obsahují DNA, která změní vaše geny! Nikdo neví, co to udělá s vaší dědičností!

Je to nesmysl, žádná vakcína s vaší DNA nic neudělá. Kde se ten nesmysl vzal? Některé vakcíny obsahují ribonukleovou kyselinu (RNA). Využívají chytrého triku: do vašich buněk vloží RNA, která nese předpis na výrobu povrchového proteinu koronaviru. Buňka si ji splete se svou vlastní RNA a s její pomocí vyrobí protein koronaviru. Ten se pak odebere na membránu příslušné buňky, čímž dává imunitnímu systému signál: „Pozor, je tady virová infekce! Do zbraně!“ Imunitní systém začne mobilizovat bílé krvinky úplně stejně, jako kdyby se do buňky dostal celý virus. Až to koronavirus doopravdy zkusí, bude mít smůlu. A není to nebezpečné? Není. Ta RNA se nedostane do jádra vašich buněk, kde je uložena DNA, a tím pádem ani nemůže nijak ovlivnit vaši genetickou informaci. Navíc, cizí RNA se dostává do vašich buněk každou chvíli (např. když dostanete chřipku nebo rýmu).

Poplašná zpráva č. 2: Vakcíny obsahují buňky z potracených lidských plodů!

Žádná vakcína neobsahuje ani jednu buňku z potracených lidských plodů. Tím bychom mohli skončit, ale možná se pojďme podívat na to, kde tato nebezpečná fáma vznikla. Vakcíny proti virům se dříve většinou připravovaly ze živých, ale oslabených virů, které vybudí imunitní odpověď organismu (ale nezpůsobí nemoc), nebo přímo z umrtvených, zcela inaktivovaných virů.

V posledních desetiletích se převážně neočkuje celým virem, nýbrž jen jedním jeho proteinem, případně jen jeho RNA, jak jsme si řekli výše. To je mnohem bezpečnější, protože tělo už s patogenem při očkování vůbec nepřijde do styku, a omezuje to výskyt nežádoucích vedlejších účinků. Touto technologií se již mnoho desítek let připravuje mj. veškerý inzulin, který zachraňuje životy milionů diabetiků po celém světě.

Některé proteiny se musí připravovat přímo v lidských buňkách, které se ale v laboratoři nemnoží neomezeně. Právě proto už před desítkami let vědci vytvořili řadu nádorových nebo embryonálních buněčných linií, které se pro tyto účely používají. Některé izolovali z lidského plodu, jiné z hlodavců nebo opic. Ty se od té doby množí v laboratořích a pracují s nimi tisíce vědců z celého světa, mj. při vývoji vakcín nebo účinných protinádorových léků. Současné vakcíny tedy žádné buňky potracených lidských plodů neobsahují.

Nakonec se přiznám, že mi celá ta diskuse o „použití buněk z potracených lidských plodů“ připadá mimořádně farizejská. Stejně jako farizeové vyčítali Kristovi, že dělá zázraky a uzdravuje i v sobotu, ačkoli tím porušuje příkázání, vyčítá někdo vědcům, že dnes používají buněčné linie, které před padesáti lety

někdo vytvořil z potraceného plodu. Na onoho nemocného ubožáka farizeové v době Kristově kašlali, šlo jim jen o vlastní morální nadřazenost. Na ty tisíce umírajících denně kašlou zase naši současní farizeové. Kvůli vývoji vakcín nebyl potracen jediný lidský plod. Svět má milion a jeden vážný etický problém a nepotřebuje, abychom si vymýšleli další. Vakcíny jsou veliké, dobré dílo, které zachraňuje lidské životy. Jejich autoři si zaslouží naši vděčnost a obdiv. A ohrožení bližní si zaslouží zase vakcínu, ne pokrytecké moralizování a šíření konspiračních teorií.

www.katyd.cz, redakčně upraveno

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Pavel Miki a jeho druzi

Na rozdíl od českých a evropských světců až na výjimky o tomto mučedníkově pro křesťanskou víru a jeho přátelích, nazývaných Nagasačtí mučedníci, nevíme prakticky nic a naše modlitby se k nim neobracejí. A to je škoda, protože bychom objevili další pozoruhodný rozměr naší universální církve.



Poprvé přinesl křesťanskou víru do Japonska jezuitský misionář sv. František Xaverský se spolubratry v roce 1549. Vznikaly kostely, koleje a nemocnice v Kjótu, Ósace, Jamaguči a v oblasti Kjúšú. Do roku 1576 bylo pokřtěno více než 50 tisíc lidí.

Misionářům byl japonský císař z počátku nakloněn, protože viděl, že respektují kulturní tradice země a pomáhají je rozvíjet. Císař Tojotomi Hidejoši (zv. Taika-Samy) v roce 1587 však křesťanství zakázal a misionáře vypověděl. Část jezuitů ale v utajení v misijní činnosti pokračovala. Když v roce 1596 došlo ke zvýšenému napětí mezi Japonskem a Španělskem, začal císař tvrdé pronásledování křesťanů. V Ósace 9. 12. uvěznil 6 františkánů a 3 jezuity; 31. prosince k nim v Meacu připojili 15 aktivních japonských věřících. Byli mezi nimi katecheté, dva katoličtí lékaři i dva chlapci. Všem, mimo jiné, uřezali levé ucho, spoutané a zmučené je vozili mezi lidmi, aby je odstranili od víry. Bylo rozhodnuto jet s nimi do Nagasaki k popravě. Dva milosrdné a odvážné věřící, kteří jim chtěli ulehčit na poslední cestě, zajali a přidali ke skupině, takže jich

na popravu jelo 26. Všichni byli na vrchu, později nazvaném Svatý, ukřižováni. Modlili se, zpívali a ostatní povzbuzovali k vytrvalosti. Pavel Miki z kříže promluvil k okolo stojícím:

"Jsem pravý Japonec. Jediný důvod proč mne zabíjejí je v tom, že jsem hlásal Kristovu nauku a děkuji Bohu, že za to umírám... Chci vám všem ještě jednou říct: Proste Krista, aby vám pomohl být šťastnými. Když jsem dospěl až sem, předpokládám, že nikdo z vás si nemyslí, že bych teď nechtěl mluvit pravdu. A proto vám prohlašuji, že není jiné cesty ke spáse, než ta, kterou jdou křesťané. Tato cesta mě učí, abych odpustil nepřátelům a všem, kteří mně ublížili. Proto rád odpouštím králi a všem, kteří mě přivedli na smrt, a prosím je, aby ochotně přijali křesťanský křest.

Nedávno byl do distribuce uveden historický velkofilm *MIČENÍ*, věnovaný misijnímu působení jezuitů v Japonsku v době pronásledování křesťanů v první polovině 17. století.

www.jesuit.cz redakčně upraveno

BIBLICKÉ INSPIRACE

Nadcházející doba postní není dobou chmurného odříkání, ani dobou neustálého přemítání nad utrpením Páně, i když to mnohdy křížové cesty a postní písně navozují. Když si přečteme v misálu liturgické texty postních nedělí, uvidíme, že jde spíš o dobu prohloubení, obnovy, přibližování se k Otci skrze Krista, který k nám v Písmu mluví. Je to doba vytrvalé, ale radostné práce, která by měla



vyústit v našem smíření s Bohem a v obnově křestního slibu v liturgii Velké noci. Dnešní krátký úryvek z Markova evangelia má dvě témata: jednak Ježíšovu přípravu na veřejnou činnost, včetně pokušení a dále nejstručnější charakteristiku Ježíšova kázání.

Biblický text

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu.“

(Mk 1, 12-15)

Náměty k meditaci

"naplnil se čas": v Bibli čas jen tak neubíhá. Bůh má svůj plán, věci jdou podle něj k svému naplnění. A tak když se naplní čas, může se teprve určitá věc stát (jako se Marii naplnily její dny a porodila svého jednorozenného Syna).

"přiblížilo se Boží království" Samo Boží království je věc jaksi neuchopitelná (srov. "Boží království není tady nebo tamhle, je mezi vámi"). Ale zároveň je reálnou skutečností v našem životě, přestože trpíme tím, že se ještě v plnosti neprosadilo (srov. Ř 8,19). Boží království je vrcholná nabídka, jedinečné a definitivní přiblížení se Boha k člověku.

"obráťte se": To v první řadě neznamená dělat něco nepříjemného, ale znamená to obrátit se k někomu, ke Kristu, jít za ním cestou, která směřuje k Otci. To dnes znamená obrátit se z mnoha cest úspěchů, pohodlí, zajištěnosti, "normálnosti", po nichž lidé jdou. "Hledat Boží království a jeho spravedlnost" a doufat, že "ostatní nám bude přidáno".

"věřte evangeliu": Říkáme o sobě, že jsme věřící, každou neděli opakujeme nahlas „Věřím v jednoho Boha...“ Ale téměř nikdy naše vyznání není formulováno jako víra v evangelium. Co pro nás znamená věřit evangelium? Co je jádrem této dobré zprávy pro mne konkrétně?

Zpracoval Vladimír Šimík

LITURGICKÉ OKÉNKO

Svátek Stolce sv. Petra

Církev si dne 22.2. připomíná svátek Stolce sv. Petra, prvního mezi apoštoly a prvního římského biskupa, tedy také prvního papeže. Jeho katedra – biskupský stolec – je dodnes uchovávána v Římě a tvoří součást oltáře ve vatikánské bazilice.

„Katedra“ je pevný stolec biskupa, místo v mateřském chrámu diecéze, který se proto nazývá „katedrála“, je symbolem biskupovy autority a zvláště jeho magisteria, tj. evangelijního učení, k němuž je jako nástupce apoštolů povolán, aby jej střežil a předával křesťanskému společenství. Když biskup stane v čele určité diecéze, jež mu byla svěřena, posadí se na stolec s mitrou na hlavě

s berlou v ruce. Z tohoto stolce pak vede, coby učitel a pastýř, putování věřících ve víře, naději a lásce.



Prvním církevním stolicí bylo večeřadlo a je velmi pravděpodobné, že v onom sále, kde se společně s učedníky modlila také Maria, Ježíšova Matka, bylo vyhrazeno zvláštní místo pro Šimona Petra. Potom se Petrovým sídlem (stolicí) stala Antiochie. V tehdejší době to byla třetí metropole římského impéria po městě Římu a egyptské Alexandrii. Petr byl prvním biskupem onoho města, kde hlásal evangelium Barnabáš a Pavel a kde také byli učedníci poprvé nazváni křesťany (Sk 11,26). Petr završil svou pouť ve službě evangelia mučednickou smrtí v Římě. Tím byl římský stolec uznán jako stolec Petrova nástupce a poctěn úkolem, jenž Kristus svěřil Petrovi být k službám všem ostatním diecézím a farnostem a povzbuzovat a sjednocovat Boží lid.

Papež Benedikt XVI

Modlitba za papeže

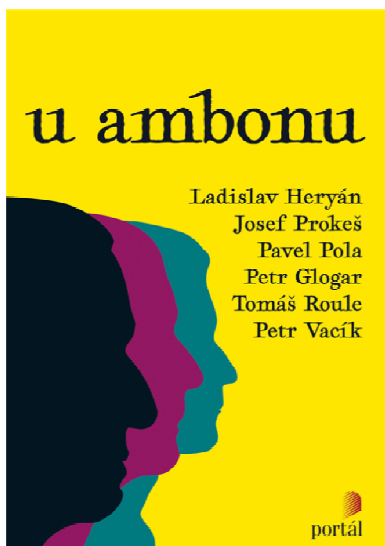
Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti, že jsi nám daroval papeže Františka. Prosíme tě, žehnej mu v jeho náročné službě. Naplňuj ho stále svým svatým Duchem, aby v jeho síle hlásal evangelium o tvém milosrdenství celému světu. Ochraňuj ho ode všeho zlého a pošli mu dobré rádce a spolupracovníky. Naplňuj ho svou láskou, aby tě miloval nade všechno a s horlivostí i pastýřskou láskou vedl Boží lid, který jsi mu svěřil.

Amen

www.radiovaticana.cz

KNIŽNÍ TIP

U ambonu, Portál, 2020



Od chvíle, kdy se kvůli koronavirové krizi před rokem uzavřely kostely, odstartoval v režii kláštera bosých karmelitánů Fortna v Praze internetový projekt U ambonu, v jehož rámci šest známých kněží každý den komentovalo evangelijní čtení. Nahrávky bylo možné si pustit přímo z internetové stránky www.fortna.eu/u-ambonu. Protože zájem o nahrávky předčil všechna očekávání, bylo rozhodnuto o dalším pokračování projektu. Nyní už probíhá od ledna do velikonoc 3. série a vedle původních kazatelů se zapojily i další osobnosti, například Jan Sokol nebo Pavel Hošek.

Vznikl tak soubor duchovních promluv, které nejen zajímavě vykládají text Písma a související témata, ale zachycují i nové pohledy na to, jak v moderním světě žít křesťanství, jak se vyrovnávat s nečekanými a zásadními zvraty, které představuje např. současná pandemie, jak vystoupit ze zabydleného prožívání víry směrem k větší dospělosti a autenticitě. Výběr z promluv je tak nejen dokumentem své doby, ale i výzvou k novému vykročení a jasně ukazuje, že každá krize je zároveň i šancí.

Po dnešní promluvě U ambonu mě napadlo: Bohu díky za koronavirus! Vzápětí jsem se opravil: Děkuji ti Bože, že i tak zlou věc, jakou je koronavirus, dokážeš proměnit v požehnání. (posluchač Pavel)

Pozvání do Fortny

Na horním rohu Hradčanského náměstí v Praze se nachází nenápadný objekt. Dříve tam žily v přísné klauzuře bosé karmelitky, se světem je spojovala jen klášterní brána - fortna. Na jaře 2020 se karmelitky přestěhovaly do nového kláštera za Prahou. Vystřídali je bosí karmelitáni a otevřeli jej světu. Fortna se stala klášterem a klášter Fortnou.

Klášter nabízí duchovní a vzdělávací programy (nyní online), i psychologické poradenství křesťanských odborníků. Můžete zde pobýt několik dnů nebo se jen tak na chvíli zastavit, vydechnout a nadechnout se na místě, kde se po staletí protínala horizontála hmoty s vertikálou ducha.

www.fortna.eu



APOŠTOLÁT MODLITBY

ÚNOR 2021

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

VŠEOBECNÝ ÚMYSL

Násilí na ženách

Modleme se za ženy, které se staly oběťmi násilí, aby je společnost chránila, brala vážně jejich utrpení a byla ochotna je vyslechnout.

NÁRODNÍ ÚMYSL

Děkujeme za dobré zdravotnictví v naší zemi a prosíme za všechny, kdo pečují o potřebné, aby v nich viděli obraz Boží a svou službu jim prokazovali s úctou a láskou.

BŮH MÁ VESELÉ LIDI RÁD



Ano, hodně našich předků se dnes obrací v hrobě... Ale to přece nelze považovat za život po životě..?!

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

2.2. (úterý)	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3.2. (středa)	Svatého Blažeje, biskupa a mučedníka
5.2. (pátek)	Památka Sv. Agáty, panny a mučednice
10.2. (středa)	Památka sv. Scholastiky, panny
11.2. (čtvrtek)	Panny Marie Lurdské
14.2. (neděle)	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
17.2. (středa)	Popeleční středa
22.2. (pondělí)	Svátek Stolce sv. apoštola Petra
23.2. (úterý)	Památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka

POŘAD BOHOSLUŽEB

**!!! ÚČAST NA BOHOSLUŽBÁCH JE PROCENTNĚ OMEZENÁ
PODLE MOMENTÁLNÍ SITUACE !!!**

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.